

STOCKHOLMS KAPPSIMNINGSKLUBB

100 år

Bildad

12 juli 1895

Jubileumsskrift 30 september 1995, Hotell Sheraton, Stockholm

STOCKHOLMS KAPPSIMNINGSKLUBB 100 ÅR

1895-1995

När Sam Zuckerman skulle hitta en lämplig rubrik för jubileumsnumret 1945, basunerade han ut: "SKK - Sveriges mästarclubb numro ett. 342 hemförda mästerskap, Ö.I.S. tvåa, över 100 efter".

När vi nu går för att fira klubbens 100-årsjubileum, har klubbens simmare, hoppare och polospelare erövrat ytterligare 179 SM-titlar, d v s totalt 521.

Klubbens förste svenska mästare hette Carl Hallberg, som vann 1000 m år 1898. Klubbens senaste SM vann pololaget, som i år, jubileumsåret, vann SKK:s 60:e SM i vattenpolo.

I genomsnitt har således SKK erövrat över 6 Svenska Mästerskap varje år sedan SM-tävlingarna infördes i slutet av 1800-talet.

När jag i egenskap av ordförande för SKK skall försöka sammanfatta 100 års simhistoria är det naturligt att känna tacksamhet, stolthet och beundran för alla dessa mästare. Men, och det har sagts i många andra sammanhang och det tål att upprepas, dessa gamla och nya mästare, förde inte bara de sportsliga traditionerna vidare. I rakt nedstigande led från Harald Julin, Pontus Hansson, "Robban" Andersson, Arne Borg, Jonne "The Winner" Rothman, Göran "Rotborsten" Larsson, Bengt Rask, Sven von Holst, Toivo Öhamn, Birte Hanson, Göran "Krax" Lundqvist, från tio decenniers polospelare till dagens unga SKK:are, har den berömda "Kappis-andan" gått i arv. Denna anda kännetecknas framförallt av en okuvlig segervilja, klubbkänsla, kamratskap och förmåga att alltid komma igen efter en förlust. Många polospelare från andra klubbar har vittnat om hur "jobbigt" det var/är att möta SKK. "De

kommer alltid med sitt bästa lag, går alltid för fullt och skulle de ligga under i sista perioden, finns det alltid en högre växel". Trots stora svårigheter efter Sportpalatsets stängning 1958, som framförallt drabbade simsektionens ungdomsverksamhet, lyckades klubben åter komma upp ur vågdalen och tillhörde i mitten av 60-talet åter Sveriges bästa simklubbar. Vid ingången till jubileumsåret (december 1994) var SKK 3:e bästa klubb på JSM i Umeå. Vårt unga, lovande lagkapslag vann bl a 4x50 m fritt på nya svenska rekordtiden 1.34.46. Nio medaljer blev SKK-truppens skörd.

I Åkeshovsbadet och Spångabadet fostrar våra duktiga simlärare och simtränare nya årskullar SKK:are. I vår simskola och i våra Plask- och lekgrupper tar närmare 800 pojkar och flickor sina första simtag. Ett par hundra ungdomar fortsätter sedan i Teknikskolan med förhoppning om att bli en ny Arne Borg. Jag vill med detta betona att SKK är en modern och välskött simklubb, som står väl rustad inför 2000-talet. Vi är alla medvetna om att dagens konkurrens på alla idrottens områden är mycket hård. De stora arenaidrotternas dragningskraft, utvecklingen av nya "popsporter", ekonomisk åtstramning, mindre tillgång till våra simhallar är problem, som dagens styrelse måste brottas med. Det är därför tryggt att kunna förlita sig på 100 års erfarenhet, tradition och "Kappis-anda", när dessa svårigheter skall övervinnas.

Som läsaren förstår är det omöjligt att belysa SKK:s verksamhet och våra aktivas prestationer i detalj. Det skulle behövas ett helt uppslagsverk för att dokumentera vad SKK gjort för svensk simidrott.

När Stockholms Simförbund fyllde 50 år för två år sedan, ombads undertecknad och Toivo Öhman att skildra SKK:s, dess simnings, hopps och vattenpolos historia.

Jag har därför valt att omarbeta dessa artiklar inför 100-årsjubileet. De belyser på ett talande sätt vad SKK betytt och betyder för svensk simning.

Ett stort Tack!

Många av Er som är här i kväll på vår 100-årsfest den 30 september, har som ledare, tränare eller aktiva varit med om att skriva denna historia. Till alla Er och till alla övriga medlemmar vill jag rikta ett varmt tack för Era utomordentliga insatser, som har gjort SKK till Sveriges framgångsrikaste idrottsförening under 100 år.

Ett varmt tack ber vi också att få rikta till Riksidrottsförbundet, Svenska Simförbundet, Stockholms Simförbund, Stockholms Idrottsförbund, Stockholms kommun samt alla simklubbar som vi under ett sekel haft ett gott ömsesidigt samarbete med.

Även om nya förutsättningar och villkor gjort att vi för närvarande inte har något fast samarbete med Dagens Nyheter, vill vi också på 100-årsdagen se tillbaka på och tacka vår medarrangör DN för många års positivt samarbete.

Självklart riktas också detta tack till övriga medier, som under 100 år uppmärksammat

våra idrottsmäns och kvinnors prestationer i Sverige och utomlands.

Med denna jubileumsskrift, som tillkommit som ett minne för äldre, nuvarande och framtida medlemmar, vänder sig SKK med stor tacksamhet till alla dem som under de gångna åren givit klubben sitt stöd.

Stockholm 1995-09-30

**STOCKHOLMS
KAPPSIMNINGSKLUBB**

**Lars Fjärrstad
Ordf**

TANKAR INFÖR ETT JUBILEUM

När man blickar tillbaka på de många åren inom klubben, — ställer man sig frågan; "var det bättre förr än nu"? På det kan man svara både ja och nej. Nutidens SKK-are har det betydligt bättre i fråga om träningsförhållanden med delvis fria bad o. d. Men ett saknas: Samhörighetskänslan mellan de yngre och de äldre. Var och en tycks gå sin egen väg. Det är väl tidens splittring och oro. Förr var det en högtidsstund att rusa iväg till "Centan" eller Strömbadet. Där svetsades vi ihop till ett verkligt gäng med laganda och kamratskap, allt för vår klubb.

De äldre, Robban, Julle och Fader Bergvall m. fl., delade ut visa råd och på den tiden måste vi unga lyda de äldre. Det fanns nog uppkäftiga ungdomar då också, icke minst undertecknad. Aldrig skall jag glömma den gången, när jag i mitt arma oförstånd skulle bli NEPTUNARE. Storbadaaren och stor-skrävlaren Arne Borg tyckte ju att han kunde göra som han ville. farbröderna lät mig hållas en tid, men så kom stora skrällen i form av ett jätte-gräl med Julle, i långa gången i Strömbadet. Ni kan vara förvissade om att där pratades ganska högt.

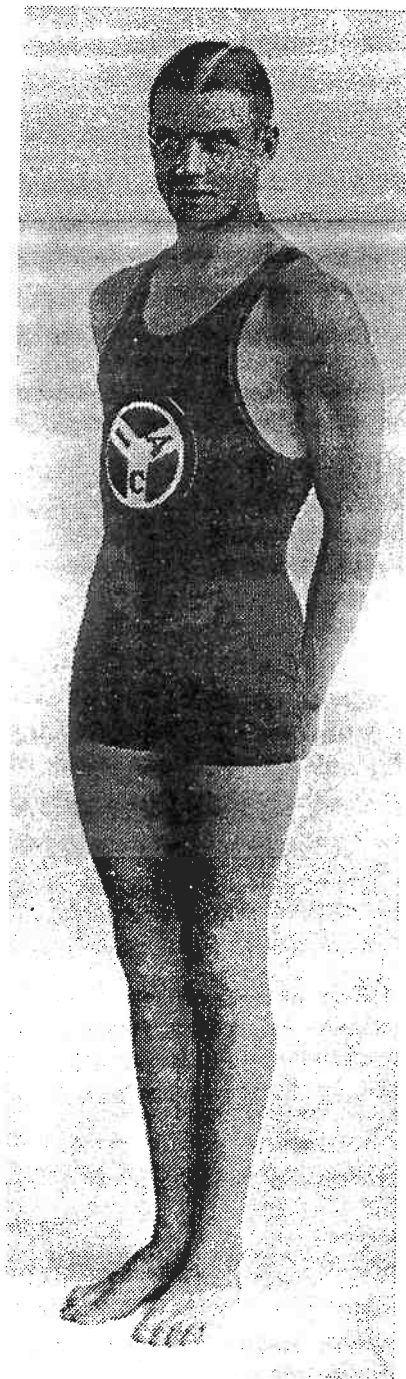
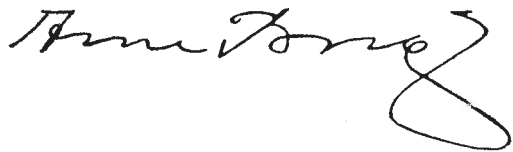
När till sist Julle skrek — grön av ilska: — Du — "snorvas" bli Neptunare! Nej — Du är och förblir SKK-are. Sedan blev det en rungande ÖRFIL som kom mig att tappa andan, och för alltid kvarstanna i min klubb. Senare har jag många gånger varit tacksam för den smällen. Den hindrade mig från att begå en dumhet, som jag nog skulle ha ångarat mer än en gång.

Det gav mig impulsen att alltid hålla på min förening, strida, offra samt värna dess ära. Hur många gånger har jag inte varit utomlands när ett telegram nått mig att Polo-finalen eller S.M. går så — så. Vilken otrolig hemlängtan jag i denna stund fått — att fara hem igen — för att klå NEPTUN — och efteråt tömma en bägare i goda vänners lag. En gång kom jag försent till SM — visserligen hann jag fram till lagkappen — men när vi senare skulle ställa upp på 400 meter fritt — nekades jag att starta — enär jag inte hunnit till kvalificerings-heatet kl. 11.

Jag vill alltså på grund av egen erfarenhet ge ungdomarna rådet: Lyssna litet på de äldre, var inte så överkänsliga för kritik och tänk på glädjen ett gott kamratskap kan ge. Jag tror "bergsäkert" på det unga SKK om ni bara går in för eder uppgift med ödmjukhet och tålamod. Bliv inte "stjärna" först och storsimmare sedan, det håller inte.

Och glöm inte bort att idrotten är en LEK och GLÄDJE, behållningen den skall ge er.

Stockholm den 20 sept. 1945.

Arne Borg.

SKK - en exposé över 100 år

Emil "Mille" Lundberg

Initiativtagaren till klubbens bildande den 12 juli 1895 var legendariske badmästaren i Strömbadet Emil "Mille" Lundberg. Klubbens förste ordförande John Pettersson och hans efterföljare inledde därmed ett banbrytande arbete för svensk simsport som saknar motstycke. År 1898 instiftades de första svenska mästerskapen och det kan kanske vara av visst historiskt intresse att veta att Sveriges och klubbens förste mästare hette Carl Hallberg och distansen var 1000 meter.

1904 bildade SKK:are Svenska Simförbundet och Livräddningssällskapet och OS-året 1912 startade en kommitté från SKK och Stockholms-Kamraterna de första Skolungdomstävlingarna.

Det är ganska självklart att SKK dominerade svensk simning under dessa första pionjärår. Namn som för alltid skrivit in sig i den

svenska simhistorien är "Robban" Andersson med 24 individuella SM-guld och 15 i vattenpolo mellan åren 1906 och 1922. Arne Borg, presentation överflödig, vann under sin sagolika karriär 29 SM i simning och fyra i vattenpolo. Hans klassiska Bologna-rekord på 1500 m på 19.07,2 min från 1928 stod sig i över 30 år, innan Lars-Erik Bengtsson, Neptun, kunde överträffa det 1960. John G. Andersson med 16 SM, Harald Julin 14, Johnnie Rothman 13 samt Erik Harling med 12 SM var andra stora mästerskapsslukare under de första fem decennierna. SKK dominerade på samma sätt simhoppningen och här bör namn som Erik Adlerz 19, John Jansson 15, Helge Öberg 13 och Gösta Ölander med 9 SM nämnas.

Var herraväldet i simning och simhopp stort vad skall man då säga om den förkrossande överlägsenheten i vattenpolo. Från starten 1906 till 1924 tog SKK 19 raka SM, innan utbrytaren Neptun lyckades snuva klubben på sitt 20:e SM-tecken jubileumsåret 1925. Dessa båda arvfieners polodrabbingar lockade tusentals åskådare till Strömbadet och helsidiga matchreferat i stockholmspressen. Eftersom SKK:s dominans inom polosporten har fortsatt med oförminskad takt till våra dagar, återfinns en stor del av SKK:s polohistoria i ett särskilt kapitel. Låt mig här endast få framhålla hundra års pologenerationers betydelse för att vidmakthålla klubbens traditioner, klubbkänsla och kamratskap, som har besegrat många vågdalar och kriser, som alla föreningar någon gång råkar ut för.

1940-talet var en sådan sportslig vågdal, när världskrig och beredskap fick våra simmare och polospelare att tänka på annat än medaljer och målskillnader.

När orosmolnen dragit förbi var det åter dags att bygga upp klubben inför en ny stor-

hetsperiod på 50-talet. Göran "Rotborsten" Larsson blev SKK:s och svensk simnings stora affischnamn under decenniets första år. Görans bronsmedalj på 100 m fritt i OS i Helsingfors utgjorde kulmen på en karriär, som kunde ha hämtats från gamla Rekordmagasinet. Bengt Rask och Bengt Uhlin, Curre Abrahamsson, Kalle Mogren, Curre Hansson och många fler förvandlade SM-tävlingarna till klubbmästerskap på många distanser.

Under legendariske Tage Lindströms kuniga ledning prenumererade SKK:are på SM-titlarna i simhopp under 40- och 50-talen. Den störste av alla var Toivo Öhman med 43 SM i olika stilarter från varierande höjder. Svante och Gunnar "Krusse"

Johansson, Göran "Krax" Lundqvist, Jonnie Hellström m fl är andra som med oöverträffade svårighetsgrader skrivit in sig i simhoppshistorien.

Vilken "40-talist" har inte lärt sig simma i gamla "Sportis" - Europas första inne-50:a vid S:t Eriksbron? När denna gamla anrika högborg föll offer för ekonomiska kalkyler och grävskopor 1958, hölls klubben endast vid liv genom pololaget och konstgjord andning. Tillfälliga utflykter till slitna "Centan" och "Medis" kunde dock inte ta död på Kappis, som i och med invigningen av Åkeshovsbadet 1959 fick en ny hemvist med ett stort upptagningsområde.

SKK 1966. Stående fr.v. Lars Fjällstad, Tommy Danielsson, Dick Fristedt, Björn Branelius, Bert Svensson, Lars Engström och Thomas Fjällstad. Sittande fr.v. Edgar Ingelsson, Robert Hernadi, Rune Stafbom och Hans Rosendahl.

En ny uppbyggnadsperiod inleddes under badföreståndare Gösta Carlssons ledning. Med mycket begränsade resurser återuppstod i mitten av 60-talet en simsektion, som blev näst bästa klubb vid SM 1965. Sven von Holst, Hasse Eriksson, Tompa Danielsson, våra lagkapplag och hoppare placerade åter SKK på simkartan.

För att stärka västerortsklubbarna och utnyttja resurserna effektivare bildade SKK 1972 tillsammans med Spårvägen och Bromma en tävlingsförening för eliten. Med Bosse Alm som tuff "slavdrivare" och med Svenne von Holst, Hasse Ljungberg, Bob Casting i spetsen hävdade sig SKK väl i den allt hårdare konkurrensen.

simledare, Thomas Löfblom, Tommy Almquist, Göran Ingulfson och Willy Petersson, gav aldrig upp och när heltidsanställd Robban Jonsson organiserade klubben efter moderna principer, började framgångarna åter växa fram på ungdomsidan. 1992 hamnade SKK bland de 10 bästa SUM-SIM-klubbarna och två år senare erövrade SKK-truppen nio medaljer vid JSM i Umeå. Poängskörden räckte till en 3:e plats bland Sveriges simklubbar. Våra snabba frisimmare, Dennis Lundqvist, Alexander Flores, Carl-Johan Lentonsson och Mikael Axelsson vann 4x50 m fritt på nya svenska rekordtiden 1.34.46. Nu tar denna kvartett klivet upp i senioråldern och det skall bli intressant att följa de närmaste årens utveckling.

1978 upplöstes unionen och ett nytt simdecennium "ute i kylan" inleddes. Kampen att få behålla träningstiderna i Åkeshov var hård och många gånger ojust och det krävdes både tålamod och en stor portion diplomati för att simsektionen skulle överleva i snålblåsten. Men en ny generation

Den kvinnliga läsaren måste nu undra om SKK aldrig haft någon damsektion. Tvärtom! Även om damsimningen aldrig haft en lika dominerande ställning har SKK fostrat en lång rad kvinnliga stjärnor, som förtjänar en egen uppmärksamhet.

I början av seklet var det vanligt att man både på herr- och damsidan kombinerade simning och simhopp. Således var "Kappis" första damstjärna Greta Johansson, svensk mästarinna på 100 m fritt 1910 och 1911 och OS-guldmedaljör i raka hopp 1912. En lysande karriär blev alltför kort genom att Greta utvandrade till Amerika.

Eva Olliwier blev åren 1919-28 tiofaldig SM-vinnare i simhopp och livräddning.

Klubbens namnkunnigaste simmerska på 30-talet var nog Sally Bauer, som 1935-38 härjade vilt i rekordtabellerna på de längre distanserna, innan hon övergick helt till olika långlopp. Den 27 augusti 1939 krossades Engelska kanalen och ett par dagar senare satte världskriget stopp för ytterligare rekordslagningar.

Våra simhopperskors fallna mantel kom senare att axlas främst av Birte Hanson, som

under en 15-årsperiod var helt outstanding i sin specialgren.

På simsidan var Birgitta Wängberg den lysande stjärnan på 50-talet och deltog bl a i OS i Melbourne.

Under 60-talet hade klubben ingen kvinnlig fixstjärna, men ungdomsarbetet i Åkeshov gav så småningom resultat och vi producerade en lång rad lovande tjejer, som nådde sin största framgång 1970 i och med segern på 4x100 m fritt på inne-SM i Linköping. Birgitta Ruder, Margareta Berglund, Carina Blomberg och Eva Berglund hette "hjältarna" som ogifta.

Dagens eller kanske rättare morgondagens stjärnor heter Sara och Camilla Petersson, döttrar till ovannämnda Birgitta Ruder. Sara och Camilla har vunnit allt på ungdomssidan och det är bl a till dessa ambitiösa flick4or vi sätter vårt hopp om nya SM-guld under nästa sekel..

1985 - SKK:s 54:e SM - Stående fr.v. Berndt Holm, PK-ordf., Håkan Flink, Gyula Gál, Gunnar Johansson, Olle Rask, Ulf Ericson, Per Andersson och Lars Fjällstad, tränare. Sittande fr.v. Lars Skåål, Mats Jutner, Mats Alders, Tommy Funseth, Anders Ericson, Jari Penttinen och Tommy Danielsson, kapten. Saknas på bilden: Per Hallqvist och Thomas Fjällstad, lagledare.

Vattenpololaget - 60 SM-guld 1906-1995

Av naturliga skäl har jag inte kunnat följa klubbens 100-åriga polohistoria från bassängkanten. Men en jubileumsskrift utan en tillbakablick på vår ärorika polohistoria skulle kännas tom. Jag har därför saxat ett par avsnitt ur Niklas Skoglunds artikel i jubileumsnumret 1945.

"Kapitlen SKK och svensk vattenpolo äro synonyma begrepp. I början av detta sekel hade SKK ingen konkurrens i Stockholm, men i och med att Neptun år 1906 bröt sig ur SKK började det glöda i det Stockholmska vattenpolot. Det låg något av vendettastämning över den tidens vattenpolo - Neptun såg rött när det gällde SKK och moderklubben hade samma heta färg i ögonen vis å vis utbrytarna. SKK:s särställning inom svensk polo framgick i det årets mästerskapsfinal, där stockholmarna utklassade motståndarna från Örebro med 14-0! Men i Neptun fick SKK en värdig motståndare och i svensk simhistoria skall dessa två klubbars mästerskapsuppgörelser under åren 1907-1930 framstå i eldskrift. Här kunde man verkligen tala om drabbningar - det var kunnighet och temperament i en skön blandning och hetsigheten i vattnet kunde direkt avspeglas i den upprörda stämningen som kännetecknade publiken runt polobassängen i Strömbadet, som då var en samlingspunkt för den stora idrottspubliken i samma grad som fotbollsarenorna är det nu för tiden.

Att nå ledarställning inom en idrott är i och för sig en prestation, men att under en lång följd av år kunna hålla den positionen är något av en bragd, som är ytterst få förunnat. År efter år gjorde Neptun jätteanstängningar för att kunna bryta SKK:s polohegemoni och varje år slogos de unga entusiasterna tillbaka med blodiga pannor av läromästarna. Från polomästerskapets instiftande 1906 triumferade SKK 19 år i följd! Den insatsen saknar motstycke i den internationella

idrottshistorien, Men inga träd tillåtas som bekant att växa upp i himlen och därför var det något av Guds finger, att SKK vid sitt 30-årsjubileum 1925 - då klubben stod på höjden av sin makt och var slagkraftigare än någonsin - för första gången detroniserades i en polofinal av arvfienden Neptun. Det som skulle ha blivit den 20:e raka segern blev det första nederlaget och speciellt "Robban" Andersson hade nog svårt att lida den smäleken, men med handen på hjärtat kan nog vi SKK:are - även "Robban" - i denna dag erkänna att Neptun var värd denna triumf. Att i 20 år kämpa för Rakel är dock 13 år för mycket - i synnerhet som Neptun under de flesta av dessa år var fullt i paritet med SKK, men mest på grund av sämre laganda fick bita i det sura äpplet. När man nu ser tillbaka på dessa de första 20 årens polohistoria så har man en stark tacksamhetskänsla för de neptunare, som genom aldrig slocknande kämparglöd gav färg och liv åt denna polovendetta - de heta främst Ville och Cletus Andersson, Max Gumpel, Nisse Backlund och "Himpa" Wictorin, Men än större tacksamhet och beundran är man skyldig de SKK:are som under 19 år stod rycken, jag tänker nu närmast på Harald Julin, Pontus Hansson, "Robban" och Ale Andersson, den kvartett som var med från början.

Låt oss nu göra ett hopp framåt i tiden - till 1927. Som tidigare omnämnts bröt Neptun fördämningen 1925 och även året därpå blev SM-triumf för neptunarna, som nu inriktade sig på att helt överta SKK:s tidigare ensamrätt på svenska polomästerskap, Men SKK-ordningen återställdes 1927 och då på det mest eftertryckliga sätt - Kappis vann med 9-1! Det var helt enkelt utklassning och de som svarade för denna voro: Åke Nauman, Martin Norberg, Gösta Persson, Niklas Skoglund, Marius Zwiller, Arne Borg och Erika Andersson, Samtliga dessa med undantag för Zwiller uttogs att representera

Neptun, Det var ett missgrepp - hade SKK fått ställa upp med rent klubbtag, så hade situationen blivit en annan i Bologna. Sandström var inte kongenial med SKK-strategin och därpå föll laget.

Som det tredje SKK-laget slutligen har jag valt den sju, som nu för klubbens färger och som i fjol så hedersamt hemförde SKK:s 30:e polomästerskap. Mästarna heta från mål: Sam Zuckerman, Gösta Carlsson, Rolf Julin, Gunnar Werner, Erik Harling,

splittra laget. I krigets början voro samtliga spelare inkallade, de fingo aldrig en chans till samträning, men när de i mästerskapet för förstagången åter voro tillsammans i vattnet, då vilade över bassängen den gamla SKK-andan och klubben kunde åter inregistrera ett nytt polomästerskap. Och när nu åter fredliga perspektiv öppna sig, så har man all anledning att emotse 100-procentig effektivitet i detta vårt nuvarande lags poloutövande, som föredömligt ledes av Kalle Kumfeldt. Hans är även äran av att

Sveriges bästa vattenpololag genom tiderna. Kappis årgång 1914.

Stående från vänster: Julle, Pontus, Robban, Teodor och Berka. Sittande: Ale och Nello

Åke Julin och Stig Pettersson, Deras insatser ligga så i tiden att det är onödigt att ingå på en närmare presentation av spelarna. Jag nöjer mig med att framhålla att de äro värdiga representanter för SKK:s hävdvunna polokultur. De har haft oturen att verka under dessa krigiska år, där beredskapstjänstgöring har hotat att helt

SKK:s samtliga lag - A-, B-, C- och juniorlag - i fjol vann sina serier och att juniorlaget i år redan upprepat den triumfen i inomhus-JM. Tillväxten inom SKK-polot är tydligen räddad.

I den gamla goda tiden då det ännu bjöds internationellt poloutbyte, så intog SKK

platsen i solen. I Strömbadet besegrades SKK aldrig av något utländskt lag och dock sökte sig utlänningarna ofta på den uppgiften. Bland berömda motståndare, som då klubbades ner, märkts ett engelskt landslag, klubbarna MTK och FTC från Budapest, Belgien och Het Y, Holland. Och här till kommer i den ovannämnda Englandsturnén 1921, som står i ett förklarat skimmer, Att SKK på vägen till England passade på att trycka ner norska landslaget i Oslo med 14-0 kan mera nämnas som en kuriositet. I den s k matchen gjorde alla SKK:s utespelare mål, medan målvakten Teodor Nauman i sin avskildhet - norrmännen kommo aldrig över på SKK:s planhalva - roade sig med att ge publiken en liten privat uppvisning i konstsimning - bakom målet. Även 1913 gjorde SKK en bejublad och segerrik turné i England, vilket enligt den tidens elaka herrar SKK:are betydde en försvagning."

Så långt Niklas Skoglunds historiska tillbakablick. I det följande återfinns mina egna synpunkter på de senaste 50 åren (skrivet av en 52-åring).

När yngre spelare diskuterar vattenpolo med äldre kollegor får man ofta höra: "De' va' bättre förr!" Även om kanske simstyrkan inte kunde mäta sig med våra dagars, hade 40- och 50-talens elitspelare en härlig

bollkänsla och fruktansvärda skott, som finslipats i Sportpalatset eller Eriksdalsbadet. De dåtida poloreglerna, som stadgade att alla spelare måste ligga stilla efter frikast, producerade också spelartyper vars främsta kännetecken var fysisk råstyrka på 2-meters och förmåga att glida ifrån motståndarna utan att domaren genomskådade regelbrottet.

Denna kombination av list, teknik och styrka förde svensk vattenpolo till högsta internationella nivå under 40-talet. Landslaget, som till 100 % rekryterades från mästarklubbarna Hellas och SKK skördade stora framgångar på kontinenten med EM-silvret i Monte Carlo 1947 som främsta merit. I Monte Carlo lyckades Sverige besegra suveränerna från Ungern med 5-3 efter underläge i halvtid med 0-3. Ungern var obesegrade sedan 1924, varför den svenska sensationssegern gav eko i polovärlden. På vägen till finalen besegrades också den stora polonationen Jugoslavien med 6-2. Sveriges första halvlek, som vi vann med 5-0 är enligt samtida ögonvittnen en av de bästa poloprestationerna i modern tid. I finalen föll Sverige mot Italien med 3-2 efter att samma dag ha spelat oavgjort mot Belgien, 1-1.

Den svenska "7:an" var idealiskt komponerad med Rune Öberg (Hellas) i målet som med räckvidd och placeringsförmåga räknades till en av världens bästa målvakter. Erik "Lillen" Holm (Hellas) drev motståndarcentrarna till förtvivlans brant med sina långa armar och starka ben. I kontringarna gick det väl kanske inte blixtnabbt, men "Lillen" stack alltid i rätt ögonblick och rev upp stora sår i motståndarförsvaret. Försvarslåset kompletterades med strategen "Roffejulle" (Rolf Julin, SKK) och "Spångis" (Roland Spångberg, Hellas), som med överlägsen teknik och förmåga att läsa spelet tillintetgjorde motståndarnas bästa anfallsintentioner. I kedjan spelade "Roffejulles" bror "Åkejulle" (Åke Julin, SKK), som likt Attila kunde gå över lik för

att få sätta "lädret" bakom motståndarkeepern.

Eleganten, prickskytten och snabbsimmaren Arne Jutner (Hellas) och klubbkamraten Olle Ohlsson fullbordade detta svensk polos "Dream Team". Även om framgångarna kom i skuggan av världskriget, är jag övertygad om att medaljerna hade haft samma valör om de vunnits, utan detta försprång.

Som vi nämnde ovan utgjorde Hellas och SKK under lång tid stommen till landslaget. Det är också dessa två klubbar, som dominerat stockholmspolon under dessa 50 år.

Det är alltid orättvist att jämföra olika epokers idrottsprestationer, men vid en historisk tillbakablick måste vi konstatera att vattenpolosporten hade ett betydligt starkare fäste i klubbarna och i massmedierna under 40- och 50-talen. Drabbningarna om SM-titeln mellan Hellas, "Kappis" och Neptun följdes av stora åskådarmassor och skildrades på helsidor i dagspressen. Internt hade klubbarna egna seriesystem med fem, sex lag i varje förening och vattenpolo spelades i ett flertal klubbar, som nu har somnat in. (Långsjö SS, Saltsjöbaden, IFK Stockholm, Solvik SS m fl.)

Bröderna Fjærstad

Även skolorna hade egna skolmästerskap och serier och vem minns inte Norra Latins

drömlag, som under gymnastikdirektör Åke Hammers ledning krossade allt motstånd. Förutom "polospecialisterna" Lars och Thomas Fjærstad (SKK) bestod laget av landslagssimmarna Per-Ola Lindberg och Lars-Erik Bengtsson (Neptun) samt Stockholms snabbaste juniorer Christer Sandö och Bengt Fridmark (båda Neptun).

När poloreglerna ändrades i samband med OS i Helsingfors 1952, befann sig inte bara svensk polo framför ett vägskafl. De nya reglerna krävde en helt annan kondition, simstyrka och teknik, som endast de bästa statsunderstödda lagen från östblocket kunde anamma. Polofamiljen delades upp i ett A- och ett B-lag. Bland de förra återfanns Ungern, Sovjet, Jugoslavien, DDR, Rumänien och som enda undantag Italien. Sverige låg under 60-talet väl till och försvarade en plats bland de tio bästa tillsammans med Holland, Västtyskland, Frankrike och England.

Hade Hellas dominerat scenen under 40- och 50-talen (SM-titeln vanns utan undantag mellan 1946-1960) blev SKK de följande årtiondenas stora lag. På sommaren 1960 bröts äntligen Hellas stolta segerrad i gamla "Jerkadal". Ett från Tyskland nyss hemkommet SKK, hade på tysk botten spelat ihop ett nytt lag, som överraskade Hellas tunga segermaskin. SKK med ett par 16-åriga, vänsterhänta tvillingar, som saknade all respekt för hellaslegenderna Björne och "Burkas", "Bosse Lex", "Spångis" m fl kunde skriva "polohistoria" genom att via en 5-3-seger bryta en 15-årig segerrad. Förutom Lars och Thomas Fjærstad byggdes laget upp av Europas kanske bäste målvakt Rune Johansson (fn Stafbom), gamle fjärilsmästaren Bengt Rask, ettrige Dick Fristedt och Sveriges elegantaste polospelare Björn Pernold. Gunnar Olsson, Bengt Uhlin, Jimmy Gustavsson och Uno Nordstrand kompletterade detta lag av gammalt och ungt, som kämpat sig tillbaka från ett par år i Div II.

"Kappis" hade också en fin återväxt på juniorsidan och med några förstärkningar från Hellas och Eskilstuna påbörjades en storhetsperiod inom svensk polo, som fortfarande pågår. Mellan åren 1966-1973 förlorade laget inte en enda poäng mot svenskt motstånd och även internationellt vanns stora framgångar. 1970 spelade SKK Europacupfinal i Belgrad mot Partizan (Belgrad), Mladost (Zagreb) och Dynamo (Moskva). Visserligen hamnade laget på 4:e plats, men den avgörande matchen mot regerande cupmästarna Mladost med sju OS-guldmedaljörer (Mladostseger med 5-4) har gått till historien i det polotokiga Jugoslavien. Genom den knappa förlusten vann Partizan titeln och vi svenskar hyllades som hjältar under 24 timmar.

Året därpå återvände SKK obesegrat från en veckolång turné i Jugoslavien där åskådare, domare och naturligtvis de jugoslaviska spelarna använt alla tricks för att få svenskarna på fall.

En annan höjdpunkt från denna tid är 7-5-segern mot OSC Budapest i Europacupen 1972. Ungarna var identiska med ungerska landslaget, som vunnit OS-silver i München ett par månader tidigare. När ungerska storheter som Konrad, Szivos, Bodnar och Zudar sträckte fram handen och "grattade" trodde man knappast att det var sant.

Jag vill med dessa återblickar försöka få våra unga spelare att inse att ingenting är omöjligt, utan att man med hårt arbete och uppoffringar kan nå stora resultat mot stora motståndare.

Detta bevisade också vårt landslag i OS i Moskva dit Sverige fått ett "wild card" pga Jimmy Carters OS-bojkott. Efter en 7-4 förlust mot uppåtgående Spanien, låg världsmästarna Italien klara för utsimning med världens kanske bäste polospelare Gianni de Magistris på mållinjen. Efter två perioder ledde Sverige med 4-1 över ett chockat Italien, som tvingades kasta in den

ögonskadade Marsilis för att utjämna oddsen. I en oförglömlig slutperiod kämpade svenskarna till sig en poäng (4-4) efter att Anders Flodquist (SPIF) i målet lurat de Magistris på ett straffmål i slutsekunderna. Andra hjältar var tremålsskytten Perra Andersson (SKK), Christer Stenberg (Neptun) och veteranen Tommy Danielsson (SKK).

Under resten av 80-talet stod kampen om SM-tecknet mellan SKK och Neptun. Oftast drog det äldre, rutinerade SKK-gardet det längsta strået mot nervbelastade neptunungdomar, men i mitten av decenniet hade dessa vuxit till sig och kunde vid ett par tillfällen ta klivet upp på det översta steget på prispallen. Nu hade dock motståndarna bytt namn till Polisen. Efter en splittring i Neptun tog spelarna badbyxor och handduk med sig och flyttade över till lokalkonkurrenten Polisen, som hade ett mycket lovande gäng på gång. Polisen kunde fylla ett par viktiga spelarluckor i det gamla neptunlaget, bl a Anders Flodquist i målet, och de båda lagens SM-drabbningar i Eriksdal höll hög internationell klass och lämnade ingen åskådare oberörd.

Vid ingången av 90-talet höll SKK samma höga standard bl a med hjälp av många invandrarungdomar från Rumänien och Ungern, som ville fortsätta sin polokarriär i klubben. Samtidigt föll några av Polisens bästa spelare för åldersstreck och SKK kunde vinna sex SM i rad 1990-1995.

Historien är inte fullständig om vi inte också nämner Järfälla S. Förortslaget började under slutet av 70-talet producera en mängd talanger under Lajos Adorjans ledarskap. Dessa spelare slog ut i full blom i SKK i början av 1980-talet och har en stor del i SKK:s framgångar. Mats Alders, Ulf och storebror Anders Ericson samt Jari Penttinen blev genom sitt exemplariska uppträdande i och vid sidan av bassängen goda föredömen både i SKK och landslaget.

Polosportens utveckling styrs till stor del av "innovationer" och regeländringar på det internationella planet. Sporten har blivit betydligt snabbare och ändå mer teknisk. Skottförmågan har ökat väsentligt beroende på att målvaktsträningen förnyats och gjort den moderne målvakten till en nästan ogenomtränglig vägg. Nya spelsystem i försvar och anfall ställer höga krav på samträning och ett brett spelarmaterial.

Nya nationer i nya världsdelar växer fram i allt snabbare takt och gör konkurrensen allt hårdare. I denna tuffare omvärld vill Sverige försöka hänga med. För detta krävs ett "polovänligt" klimat i förbund och simklubbar, så att polosporten får ett både basängmässigt och ekonomiskt svängrum. Vi måste höja kompetensen hos våra tränare, domare och ledare genom ett intensifierat utbildningsprogram och täta internationella kontakter. Massmedierna måste engageras hårdare för att skildra vår sport i ord och bild, höja vår status och underlätta rekrytering och sponsorverksamhet.

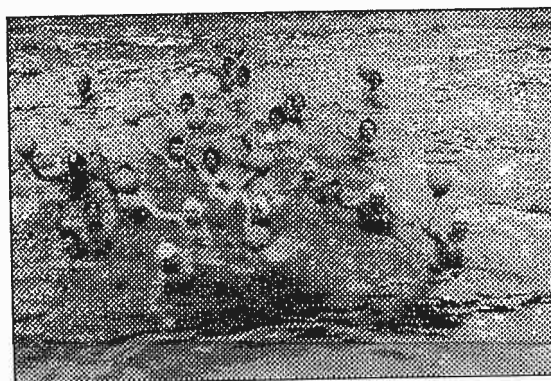
Allt detta hänger ihop och för att kunna sälja vår sport krävs produktutveckling, dvs vi måste bli bättre både nationellt och internationellt för att kunna hävda oss i ett alltmer varierat utbud av fritidsaktiviteter.

I detta arbete har SKK och dess ledare alltid engagerat sig. Gårdagens stora ledare med Sam Zuckerman, som den namnkunnigaste, har i våra dagar fått efterföljare i Berndt Holm, Thomas Fjærstad, Mats Lennerthsson

och Gunnar Johansson, som inom Simförbundets polokommitté arbetat och arbetar för att ta tillbaka svensk polo till internationell nivå.

Klubbens starka ställning inom svensk polo bevisas bäst av årets insats. Inte bara ledningens krav på ett 60:e SM-guld tyngde spelarnas skuldror. Huvudkonkurrenten Polisens oblyga försök att "störa" 100-årsfirandet genom att "värva" gamle SKK:aren Ove Andersson som ny tränare och underkasta sig en mycket tuff satsning skapade oro i SKK-läget. Men med stor beslutsamhet, hård träning och klubbkänsla (läs Kappis-anda) nådde pololaget sin formtopp och målsättning den 16-17 maj då det 6:e raka guldet erövrades i ett fullsatt Eriksdalsbad.

Rekryteringen och tillväxten säkras genom SKK:s crawl- och poloskola, som startar varje termin. Klubbens A-lagsspelare tar hand om våra 10-12-åringar och lär ut de första kapitlen i instruktionsboken. Denna verksamhet samt den naturliga övergång från simning till polo, som SKK alltid har haft som långsiktig strategi tryggar SKK:s dominans långt in på 2000-talet.

SKK:s mesta landslagspelare (1947-1995)

Namn	Antal matcher	Namn	Antal matcher
1. Thomas Fjällstad.....	169	22 Åke Julin	32
2. Robert Hernadi	154	23 Anders Blomkvist.....	31
3. Gunnar Johansson.....	154	24 Gyula Gál	30
4. Lars Fjällstad	136	25 Remus Bagain	30
5. Tommy Danielsson.....	135	26 Mats Lennerthsson	39
6. Kenneth Eriksson	127	27 Lars Engström	27
7. Per Andersson	125	28 Börje Hamrin	25
8. Bert Svensson	93	29 Rolf Julin.....	20
9. Rune Stafbom	89	30 Björn Pernold.....	19
10. Ulf Ericson	81	31 Per-Arne Carlsson	17
11. Lars Karlsson.....	80	32 Mats Gustavsson	14
12. Anders Ericson	77	33 Mats Nilsson	12
13. Mats Jutner	76	34 Hans Rosendahl.....	10
14. Lars Skåål	74	35 Anders Falk	5
15. Jari Penttinen	74	36 Christer Ljungqvist.....	5
16. Edgar Ingelsson	62	37 Olle Rask.....	5
17. Björn Branelius	52	38 Robert Andersson.....	3
18. Stefan Lundqvist.....	42	39 Gunnar Olsson.....	2
19. Krister Törnblom.....	42	40 Gunnar Werner.....	1
20. Börje Karlsson.....	37	41 Olle Westin	1
21. Georg Bencsik	34	42 Lennart Andersson	1
		43 Dick Fristedt.....	1

SKK:s mesta landslagsspelare: Kenneth Eriksson (127), Lars Fjällstad (136) och Thomas Fjällstad (169) poserar med den svenska fana som överlämnades av HM Konungen på Soliden den 6 juni 1995

SKK - den internationella simhoppningens vagga!

Det må låta som en överdrift, men det finns ganska god täckning för påståendet att simhoppningens vagga stod i Stockholm. Och då talar jag inte bara om den svenska simhoppningen. Jag talar om den internationella simhoppningens vagga, inte minst den amerikanska. Det finns nämligen anledning att erinra om följande.

När simhoppningen föddes som internationell tävlingssport och olympisk tävlingsgren var det ett gäng friska stockholmsgrabbar som tog befälet. De hade fostrats i Stockholm Strömbad och bildat en ny skola, där kraften och djärvheten var det centrala. Och det gav utdelning, i första hand för SKK:s Hjalmar Johansson som blev olympisk guldmedaljör 1908 i London före tre andra strömbadskompisar som också gick till final. Hjalmar fick förresten en extra guldmedalj av bara farten, den engelska kungliga livräddningsmedaljen, sedan han räddat livet på amerikanen Gaidzik som kom så platt på en dubbel volt framåt från 10 meter att han förlorade medvetandet och sjönk till Themsens botten.

Den stockholmska simhoppningen dominerade inte bara när det gällde den praktiska utövningen av denna ädla konst. De regler grabbarna från Strömbadet hade resonerat sig fram till för sina inbördes tävlingar, slog rot även internationellt och blev styrande för tävlingsformerna i hela världen. Än i dag tävlar världens simhoppare efter det grundsystem som utvecklades under inmundigandet av ett och annat glas punsch i Strömbadets kafé. Att de svenska reglerna fick sådan genomslagskraft skall främst tillskrivas en annan SKK:are, giganten bland svenska simledare genom tiderna på det internationella planet, Erik Bergvall, legendarisk stadionchef och den förste ordföranden i såväl FINA, Internationella Simförbundet, som LEN, Europeiska Simförbundet.

Åter till bassängen och familjen Johansson, där lillasyster Greta tyckte det var ojämnt att damer inte tilläts tävla olympiskt. Hon påstod sig nämligen vara bättre än Hjalmar - och 1912 på hemmaplan i Stockholm kunde hon bevisa det. Hjalmar spädde på med ett OS-silver, men Greta tog guld i den första olympiska simhopptävlingen för damer. Hon hade kompisen Lisa Regnell på silverplats och ytterligare fem svenskor bland de åtta bästa!

Men SKK-flickan Greta var ingalunda bästa svensk. Till hennes fasa var en neptunare ännu vassare. Simhoppsgeniet Erik "Loppan" Adlerz, som var långt före sin tid, blev dubbel olympisk guldmedaljör med sammanlagt sex svenskar i den ena finalen och fem i den andra! Den på sitt sätt mest intressanta av de övriga var den stockholmsgrabb som blev 7:a i raka hopp, Ernst Brandsten. För Greta Johansson var han så till den grad intressant att hon gifte sig med honom. Vad hon då inte visste var att hon också gifte sig med "den amerikanske simhoppningens fader".

Greta och Ernst övergav nämligen sitt kära Strömbad och flyttade 1913 till Stanford University i Kalifornien där Ernst anställdes som simhoppstränare. Han hade lockats av klubbkompisen Arvid "Sparven" Spångberg, som efter sitt OS-brons i London fått jobb som simhoppstränare vid ett universitet utanför New York.

Därmed var det kört med den svenska världshegemonien i simhopp. All den kunskap Ernst Brandsten förde med sig från Strömbadet i kombination med de utomordentliga träningsförhållanden och de resurser Stanford kunde erbjuda, gjorde att han kunde chocka "Loppan" med amerikansk dubbelseger i dennes paradgren, höga hopp, i den första olympiaden efter första världskriget, spelen i Antwerpen 1920. Visserligen

försvarade Sverige sina färger i raka hopp med en fyrdubbel seger, där göteborgaren Arvid Wallman blåste tre stockholmare på guld, men därefter var det nästan total amerikansk dominans i alla olympiska spel fram till 1988, då Kina gick upp jämsides och 1992 då Kina tog över.

Och det var verkligen med rätta som Ernst Brandsten fick epitetet "den amerikanske simhoppningens fader". Inte bara därför att hans elever tog de flesta OS-medaljerna på herr- och damsidan ända fram till andra världskriget, utan också därför att han fostrade en tronföljare, Mike Peppe, som slog sig ned vid Ohio State University och fortsatte att producera OS-medaljörer efter kriget. Och det är i sin tur Mikes elever som idag är de främsta amerikanska instruktörerna, däribland Ron O'Brien, mannen bakom den främste simhopparen genom tiderna, Greg Louganis.

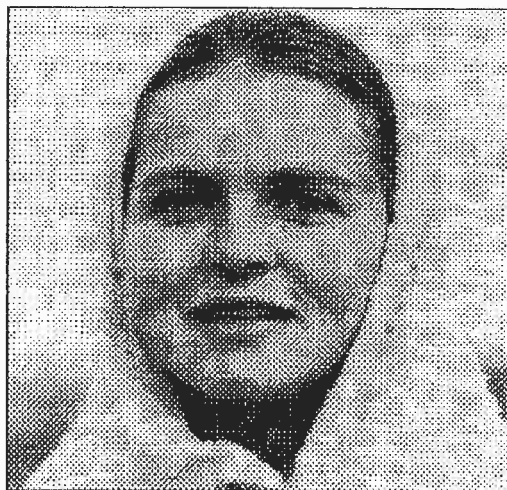
Med andra ord: Vad hade Greg varit utan Stockholm och Strömbadet ?!!!

Vrider vi klockan något tillbaka, dvs till 1942, kan vi konstatera att Stockholm dominerade svensk simhoppning med en och annan "uppstickare" från Göteborg. Den mångfaldige mästaren Gösta Ölander hade brutit sig ur SKK och bildat Stockholms Simhopparklubb, där hans fru Märta Heijkenschöld-Ölander, Britt Walter-Pontell och flera av de främsta simhopparna samlats. Dock inte SKK:s mästarrinna Mildred Netzell, ej heller Hellas' svenska mästare Sven Carlsson (Svikt), Åke Attevall och Lennart Brunnhage. Den senare stod sedan länge i särklass i höga hopp och tog silvret i de första europamästerskapen efter andra världskriget, 1947 i Monte Carlo. Men lika bra var en 19-årig SKK:are, Svante Johansson som "silvrade" på EM-svikten.

Det blev också de två simhopparna som blev de främsta svenska korten i londonolympiaden 1948. 19-faldige svenske mästaren Lennart Brunnhage

avrundade sin karriär med en förnämlig fjärdeplats, "bäst i fyra världsdelar", och Svante Johansson tog en sjätteplats i sin olympiska sviktdebut med sin explosivt kraftfulla hoppning. Även den tredje svenska hopparen representerade huvudstaden, Simhopparklubbens Eva Petersen, som slutade sjua i höga hopp.

Som redan framgått är simhoppningens historia i högsta grad dess tränares. Bakom Svante Johansson stod en pedagogisk naturbegåvning och gymnast, som lärt sig simhoppningens grunder av Erik Bergvall och som framför allt lärt sig första satsteknikens och grundträningens betydelse, vetlandagrabben Tage Lindström. Han hade flyttat till Stockholm och Sportpalatsets badmästarskola. Hans hoppare kom att dominera svensk simhoppning under en 20-årsperiod och tog över 100 SM-titlar. Hans "barnbarn" dominerade sedan nästan lika länge.

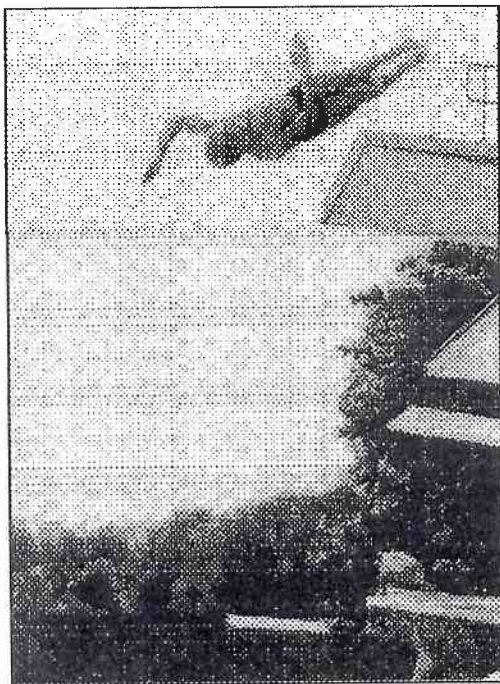

Efterkrigstidens gigant före Ulrika Knape, hypereleganta Birte Hanson, som vid 38 års ålder tog sitt 40:e och sista SM att läggas till hennes tidigare OS-brons, dubbla EM-silver och tredubbla EM-brons!

Därmed har jag redan sagt att svensk simhoppning under hela 1950-talet var en stockholmsangelägenhet, där Hellas' Arne Lundberg till en början kompletterade Tage Lindström, som så småningom kom

att träna såväl SKK, Neptun som Hellas. De främsta var Svante och Gunnar Johansson, Anna-Stina Wahlberg-Baidinger, Arne Liljeberg, Gunnel Ageby, Toivo Öhman och framför allt SKK:s från Danmark inflyttade Birte Hanson, en världsstjärna som tog brons redan i London-OS och dubbelt EM-brons 1950. Hon spädde på med dubbelt EM-silver för Sverige 1954 och EM-brons 1958.

1960-talets svenske topphoppare blev en ny Tage Lindström-adept, SKK:s Göran "Krax" Lundqvist, som vid Tokyo-OS 1964 blev femma på svikten, endast ett par poäng från brons. Han var den förste svenske hoppare som använde hela det svåra program som i dag är standard med 3,5 volt framåt, 2,5 baklänges volt, 2,5 Mollbergare, 2,5 tyska och 2,5 baklänges- och Mollbergskruvar. Men så hade han också fått hjälp av Ernst Brandstens kronprins Mike Peppe vid Ohio State.

Kappisgrabben Göran "Krax" Lundqvist njöt som alla andra av att äntligen kunna träna

obehindrat när Eriksdalsbadet invigdes 1962 med landets första separata hoppbassäng.

Tillkomsten av Eriksdalsbadet 1962 blev en viktig milstolpe, det första badet med separat hoppbassäng. Det blev en samlingspunkt för den svenska eliten som fram till 1960-talets mitt, med något enstaka undantag, var liktydigt med stockholmseliten och bestod av hopparna kring Tage Lindström. Bland hans svenska mästare utöver de redan nämnda fanns SKK:arna Kerstin Rybrant, Lena Sjöström, och Christer Sandstedt.

Stockholms och Sveriges helt dominerande hopptränare under 1950- och 1960-talen Tage Lindström med några av sina käraste Kappis-hoppare, Birte Hanson, Gunnel Ageby-Weinäs, Toivo Öhman och Göran Lundqvist. Det blev Gunnel som förde tränartraditionen vidare med Ulrika Knape-epoken.

Men det som främst fick simhoppshistorisk betydelse var en nedslagsskada. En av Tages käraste adepter var Gunnel Ageby, "den ständiga tvåan" efter suveränen Birte Hanson. Gunnel skadade armen, drog sig tillbaka och beslöt sig, efter avlagd gymnastikdirektörsexamen, för att ta över Tages tränarmantel, livligt påhejad av nyblivne maken och hopparkompisen Lars-

Eric Weinås. Lasse såg chansen att som göteborgare ge igen för alla år då Stockholm dominerat marknaden och såg naturligtvis till att Gunnel flyttade sin tränarverksamhet till Götet. Och det var ett verkligt klipp för Göteborg och Sverige. Det tog inte många år förrän Gunnel av amerikanska Swimming Hall of Fame nominerades till världens främsta simhopptränare. Hon hade till hundra procent anammat Erik Bergvalls och Tage Lindströms filosofi att sats- och grundträning är nyckeln till all framgång i simhopp och hon fick på några år fram hopperskor som i stilfullhet och renhet i tekniken överglänste allt. Det började med en liten tumsugande tös som blev svensk seniormästarinna vid 11 års ålder. Hon hette Ulrika Knape, dubbelsegrade vid Europacupen -69 tillsammans med träningskompisen Agneta Henrikson, och blev på 70-talet amerikansk mästarinna, dubbel europamästarinna, OS-mästarinna, världsmästarinna och också trefaldig silvermedaljör på OS och VM. Stockholmstjejen Gunnel hade slutit cirkeln, Sverige var åter i världstopp, Erik "Loppan" Adlerz grät glädjetårar på sin 80-årsdag och 84-åriga Greta Johansson-Brandsten åkte hem till Sverige och kramade om sin efterträdare Ulrika i

Strömbadets efterträdare Eriksdalsbadet under ett träningsläger.

Om "avhopparen" Gunnel således tog ifrån Stockholm hegemonien på flicksidan med 70-talets inträde, så var vi inte dummare än att vi contrade med en rockad, närmare bestämt med göteborgaren Jan-Erik Nilsson som först engagerades av SKK. Dåliga träningsvillkor och en ambulerande verksamhet i flera bad gjorde att Jan-Erik enrollerades i Polisen, när den klubben drog igång sin hoppverksamhet i Eriksdalsbadet.

SKK, som hade varit landets överlägset bästa simhopparklubb i ett tjugotal år, försvann helt från simhopparkartan när Göran Lundqvist och Toivo Öhman tog sina sista titlar 1968.

Men mot bakgrund av klubbens historiska tradition inom denna svåra gren, bör styrelsen aktualisera frågan om ett återupptagande av simhoppningen, när det nya Eriksdalsbadet står färdigt i början av 1999.

Toivo Öhman

Vid utomhus SM i Landskrona den 21 juli 1995 tilldelades artikelförfattaren Toivo Öhman Bruce Hopping Award, den förnämsta utmärkelsen inom svensk simning för sina insatser inom svensk och internationell simhoppning. SKK ber att få gratulera en av sina största idrottsmän.

Lars Fjærstad

SKK:s sjätte raka vattenpoloseger NU 60 SM-GULD!

Titelförsvarande SKK klarade målsättningen att under sitt 100-årsjubileum vinna sjätte raka SM-guldet som samtidigt blev det 60:e totalt i herrarnas vattenpolo.

De polointresserade läsarna tycker kanske inte detta är så märkvärdigt mot bakgrund av SKK:s dominans under 1990-talet. Men Stockholmspolisens kraftsamling kring nye tränaren Ove "Hästen" Andersson, Stefan Tredahls comeback och landslagsspelarnas formtopp, gjorde att ingen i SKK kunde sova gott om natten.

Polisen hade också under våren vunnit två möten i Allsvenskan och Elitserien vilket överfört favorittrycket på polisernas axlar.

SKK hade dock planerat för en formtopp den 19-20 maj, Hård träning på hemmaplan och ett mycket bra träningsläger i Hannover med bl a seger över mellanskiktsslagen i tyska bundesliga, Wasserfreunde Hannover och Eintracht Braunschweig, lade grunden för viss optimism inför finalmatcherna.

Taktiken var klar i ett tidigt skede. "Utnyttja konditionen och simstyrkan med stor rörlighet i både kontringar och positionsspel. Punktmarkera "Henke" Sjöberg, kombinera zon och press i vissa mönster och skjut hårt och ofta", löd tränare Lars Fjærrestads order. Vetskapen att mötena mot Polisen alltid avgörs i slutperioden gjorde att SKK aldrig blev oroliga när Polisen tog ledningen i matchens första period. Denna ledning vårdade Polisen ömt i tre perioder. Inför fjärde perioden var ledningen 7-6 till Polisen.

Men SKK såg att polisenspelarnas ork började ta slut och missarna i numerärt överläge blev allt fler. En ytterligare tempohöjning gav resultat. SKK vann slutperioden med 3-0 och matchen med 9-7.

Fredagens vinst följdes på lördagen upp med en andra seger för SKK. Slutsiffrorna blev 12-9 och liksom i första matchen avgjordes matchen i sista perioden som SKK vann med 4-1.

Matchbilden var densamma som på fredagen, Hårt, men aldrig ojust, snabba kontringar, fantasirika kombinationer och många målsituationer.

Den talrika publiken trivdes och gjorde allt för att driva på sina favoriter. Det var polo när den är som bäst och det är beklagligt att inte fler får möjlighet att bekanta sig med en sport som är ishockey, handboll och schack på samma gång.

I mästarlaget var det många som var bra. Först måste nye målvakten, Mats Gustavsson, nämnas. Mats tog över ansvaret när landslagsmålvakten George Bencsik valde att varva ner i Hellas. I SM-fighten växte Mats ut till en vägg och räddade ett otal givna mål. Med detta nyvunna självförtroende har SKK en ny stormålvakt.

Kaptenen Kenneth Eriksson gick under två månader med kryckor efter ett olycklig fall. Med målmedveten träning under stor smärta kunde "Kantha" otroligt nog återta sin plats och spela en stor roll. "Henke" Sjöberg neutraliserades effektivt och samtidigt gjorde "Kantha" fyra avgörande mål i slutperioderna.

Veteranen Per Andersson vill alla motståndare undvika och Hasse Öberg och Co simmade långa omvägar för att slippa "Perras" omilda behandling. SKK:s "importer" från pololänderna Rumänien och f d Jugoslavien, Remus Bagaian, Marjan Spernjak och Oliver Djordjevic bidrar med teknik, kraft och spelförståelse. Att sedan

Chen Cohen går och gör sina bästa matcher under året gjorde inte saken sämre. Vilket annat lag förfogar över följande "bänk"; Jari Penttinen, Claudiu Rusu, Mats Lennerthsson, Anders Blomkvist, Mats Sjöström, Christer Ljungqvist och andremålvakten Razvan Dragan? Inget!

SKK vilar nu inte på gamla lagrar. Laget och ledarduon Lars och Thomas Fjällstad arbetar nu på Australienturnen, som skall bli verklighet och toppen på jubileumsåret vid årsskiftet december-januari. USA:s och Australiens OS-lag skall svara för motståndet.

SKK, svenska mästare även 1994/95

Fr v bakre raden: Per Andersson, Razvan Dragan, Anders Blomkvist, Stefan Lundqvist, Kenneth Eriksson, Marjan Spornjak, Mats Sjöström, Oliver Djordjevic, Jari Penttinen, Lars Erik Pettersson.

Främre raden fr v: Chen Cohen, Claudiu Rusu, Remus Bagaian, Mats Gustavsson, Mats Lennerthsson, Lars Fjällstad tränare.

6 OS-guld

12 OS-silver

19 OS-brons

521 SM

jubel1.doc

Vattenpolo

Svenska Mästare

År	Laguppställning
1906	E Bergvall, P Hanson, C Norelius, N Regnell, A Runström, G Wennerström, G Wretman
1907	J G Andersson, R Andersson, E Bergvall, P Hanson, H Julin, T Kumfeldt, A Runström, G Wennerström
1908	R Andersson, E Bergqvist, P Hanson, H Julin, T Kumfeldt, A Runström, G Wennerström
1909	A Andersson, R Andersson, E Bergqvist, P Hanson, H Julin, T Kumfeldt, G Wennerström
1910	A Andersson, R Andersson, E Bergqvist, P Hanson, H Julin, T Kumfeldt, G Wennerström
1911	A Andersson, R Andersson, G Beckman, E Bergqvist, P Hanson, H Julin, T Nauman
1912	A Andersson, E Andersson, R Andersson, E Bergqvist, P Hanson, H Julin, T Kumfeldt
1913	A Andersson, E Andersson, R Andersson, E Bergqvist, P Hanson, H Julin, T Nauman
1914	A Andersson, E Andersson, R Andersson, E Bergqvist, P Hanson, H Julin, T Nauman
1915	A Andersson, E Andersson, R Andersson, E Bergqvist, H Julin, Kumfeldt, T Nauman
1916	A Andersson, E Andersson, R Andersson, E Bergqvist, P Hanson, H Julin, T Nauman
1917	A Andersson, E Andersson, R Andersson, E Bergqvist, P Hanson, H Julin, T Nauman
1918	A Andersson, E Andersson, R Andersson, P Hanson, H Julin, T Kumfeldt, T Nauman
1919	A Andersson, E Andersson, R Andersson, E Bergqvist, P Hanson, H Julin, T Nauman
1920	A Andersson, E Andersson, R Andersson, E Bergqvist, P Hanson, H Julin, T Nauman
1921	A Andersson, E Andersson, P Hanson, H Julin, T Nauman, M Norberg, G Persson
1922	E Andersson, R Andersson, P Hanson, H Julin, T Nauman, M Norberg, G Persson
1923	A Andersson, E Andersson, A Borg, T Kumfeldt, T Nauman, M Norberg, G Persson
1924	A Andersson, E Andersson, A Borg, T Nauman, M Norberg, G Persson, N Skoglund
1927	E Andersson, A Borg, Å Nauman, M Norberg, G Persson, N Skoglund, M Zwiller
1929	E Andersson, G Andersson, A Borg, Å Nauman, M Norberg, N Skoglund, M Zwiller
1930	E Andersson, G Andersson, Å Nauman, M Norberg, G Persson, N Skoglund, B Svensson
1931	E Andersson, G Andersson, Å Göransson, Å Nauman, M Norberg, N Skoglund, B Svensson
1933	G Andersson, Å Göransson, T Lindzén, Å Nauman, N Skoglund, B Svensson, G Werner
1936	G Andersson, Å Göransson, R Julin, Å Julin, T Lindzén, Å Nauman, G Werner

År	Laguppställning
1937	G Andersson, Å Göransson, R Julin, Å Julin, T Lindzén, Å Nauman, G Werner
1938	G Andersson, Å Göransson, R Julin, Å Julin, T Lindzén, Å Nauman, G Werner
1939	G Andersson, Å Göransson, E Harling, I Jahn, R Julin, Å Julin, T Lindzén
1940	G Andersson, Å Göransson, R Julin, Å Julin, T Lindzén, G Werner, S Zuckerman
1944	G Carlsson, E Harling, Rolf Julin, Å Julin, S Pettersson, G Werner, S Zuckerman
1945	L Andersson, N Blomstervall, R Julin, Å Julin, Carlsson, G Werner, O Westin
1961 (ute)	R Johansson, B Rask, D Fristedt, B Pernold, B Branelius, B Karlsson, B Hamrin, L Fjärrstad, T Fjärrstad, G Olsson, B Uhlin, J Gustavsson
1961 (inne)	R Johansson, B Rask, D Fristedt, B Pernold, B Branelius, B Karlsson, B Hamrin, L Fjärrstad, T Fjärrstad, G Olsson, B Uhlin, J Gustavsson
1962 (inne)	R Johansson, B Rask, D Fristedt, B Pernold, B Branelius, B Karlsson, B Hamrin, L Fjärrstad, T Fjärrstad, G Olsson, B Uhlin, J Gustavsson
1965 (ute)	R Johansson, B Rask, D Fristedt, B Pernold, L Fjärrstad, T Fjärrstad, G Olsson, E Ingelsson, R Hernadi, B Bentzer, T Danielsson
1968 (inne)	R Johansson, D Fristedt, B Pernold, L Fjärrstad, T Fjärrstad, E Ingelsson, R Hernadi, T Danielsson, H Stormark, H Rosendahl, B Svensson, P-A Carlsson
1968 (ute)	R Johansson, D Fristedt, B Pernold, L Fjärrstad, T Fjärrstad, E Ingelsson, R Hernadi, H Stormark, H Rosendahl, B Svensson, P-A Carlsson
1969 (inne)	R Johansson, D Fristedt, B Branelius, L Fjärrstad, T Fjärrstad, E Ingelsson, R Hernadi, T Danielsson, B Svensson, P-A Carlsson, L Engström
1969 (ute)	R Johansson, D Fristedt, B Branelius, L Fjärrstad, T Fjärrstad, E Ingelsson, R Hernadi, T Danielsson, B Svensson, P-A Carlsson, L Engström
1970 (inne)	R Johansson, D Fristedt, B Branelius, L Fjärrstad, T Fjärrstad, E Ingelsson, R Hernadi, T Danielsson, H Rosendahl, B Svensson, L Engström
1970 (ute)	R Johansson, D Fristedt, L Fjärrstad, T Fjärrstad, E Ingelsson, R Hernadi, T Danielsson, H Rosendahl, B Svensson, L Engström, P-A Carlsson
1971 (inne)	L Fjärrstad, T Fjärrstad, E Ingelsson, R Hernadi, T Danielsson, B Svensson, P-A Carlsson, L Engström, O Jeising, O Ferm, L Carlsson
1971 (ute)	L Fjärrstad, T Fjärrstad, E Ingelsson, R Hernadi, T Danielsson, B Svensson, P-A Carlsson, L Engström, O Jeising, H Rosendahl, T Jurdell
1972	L Fjärrstad, T Fjärrstad, E Ingelsson, R Hernadi, T Danielsson, B Svensson, P-A Carlsson, O Jeising, L Carlsson, T Jurdell, H Rosendahl
1973	L Fjärrstad, T Fjärrstad, E Ingelsson, R Hernadi, T Danielsson, H Rosendahl, B Svensson, L Engström, L Carlsson, T Jurdell

År	Laguppställning
1974	L Fjärrstad, T Fjärrstad, E Ingelsson, R Hernadi, T Danielsson, H Rosendahl, B Svensson, P-A Carlsson, L Carlsson, T Jurdell, T Westerberg, B Jutner
1975	L Fjärrstad, T Fjärrstad, E Ingelsson, R Hernadi, H Rosendahl, B Svensson, P-A Carlsson, L Carlsson, B Jutner, S Thungström
1978	L Fjärrstad, E Ingelsson, R Hernadi, T Danielsson, H Rosendahl, B Svensson, L Engström, L Carlsson, B Jutner, M Jutner, A Falk, P Hallquist, L Skåål, O Rask
1979	L Fjärrstad, E Ingelsson, R Hernadi, T Danielsson, H Rosendahl, B Svensson, L Engström, L Carlsson, M Jutner, A Falk, P Hallquist, L Skåål, O Rask
1980	L Fjärrstad, R Hernadi, T Danielsson, H Rosendahl, B Svensson, L Engström, L Carlsson, M Jutner, A Falk, P Hallquist, L Skåål, O Rask, P Iltola
1982	L Fjärrstad, R Hernadi, T Danielsson, H Rosendahl, L Carlsson, A Falk, P Hallquist, L Skåål, M Alders, A Ericson, U Ericson, G Johansson, S Carlsson, P Palmqvist
1985	T Danielsson, H Rosendahl, M Jutner, P Hallquist, L Skåål, O Rask, M Alders, A Ericson, U Ericson, G Johansson, H Flink, G Gál, P Andersson, T Funseth, J Penttinen
1986	T Danielsson, L Skåål, O Rask, M Alders, A Ericson, U Ericson, G Gál, P Andersson, J Penttinen, O Andersson, A Blomkvist, K Eriksson, S Lundqvist, M Nilsson, K Törnblom
1988	T Danielsson, A Ericson, U Ericson, G Johansson, G Gál, P Andersson, J Penttinen, O Andersson, K Eriksson, S Lundqvist, M Nilsson, K Törnblom
1990	G Johansson, G Gál, P Andersson, J Penttinen, A Blomkvist, K Törnblom, C Cohen, G Bencsik, R Bagaian, S Karlsson, M Lennerthsson, C Ljungquist, R Iliuta
1991	G Gál, P Andersson, J Penttinen, A Blomkvist, K Eriksson, S Lundqvist, K Törnblom, C Cohen, G Bencsik, R Bagaian, S Karlsson, M Lennerthsson, C Ljungquist
1992	G Gál, P Andersson, J Penttinen, A Blomkvist, K Eriksson, S Lundqvist, C Cohen, G Bencsik, R Bagaian, M Lennerthsson, C Ljungquist, M Sjöström, R Iliuta
1993	G Gál, P Andersson, J Penttinen, A Blomkvist, K Eriksson, S Lundqvist, C Cohen, G Bencsik, R Bagaian, M Lennerthsson, R Dragan, M Gustavsson, C Ljungquist, M Sjöström
1994	G Gál, P Andersson, J Penttinen, A Blomkvist, K Eriksson, S Lundqvist, C Cohen, G Bencsik, R Bagaian, M Lennerthsson, R Dragan, M Gustavsson, C Ljungquist, M Sjöström, R Iliuta, O Djordjevic, M Spornjak
1995	P Andersson, J Penttinen, A Blomkvist, K Eriksson, S Lundqvist, C Cohen, R Bagaian, M Lennerthsson, R Dragan, M Gustavsson, C Ljungquist, M Sjöström, R Iliuta, O Djordjevic, M Spornjak, C Rusu